

1) §§ 5—7 otrzymują następujące brzmienie:

„§ 5. 1. Osoby uprawnione do bezpłatnych świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia nie ponoszą opłat za leczenie w szpitalu uzdrowiskowym, w sanatorium uzdrowiskowym oraz za uzdrowiskowe leczenie ambulatoryjne.

2. Osobom uprawnionym w myśl ust. 1 do bezpłatnego leczenia w szpitalach uzdrowiskowych i sanatoriach uzdrowiskowych przysługuje zwrot kosztów przejazdu w obie strony II klasą pociągu osobowego, a w braku połączenia kolejowego — przejazdu autobusem Państwowej Komunikacji Samochodowej lub II klasą pociągu pośpiesznego, jeżeli odległość od miejsca zamieszkania kuracjusza do uzdrowiska wynosi powyżej 300 km i brak jest bezpośredniego połączenia pociągiem osobowym.

§ 6. 1. Za leczenie w prewentorium uzdrowiskowym nie ponoszą opłat pracownicy zatrudnieni przy pracach uznanych za szczególnie uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia.

2. Inne niż określone w ust. 1 osoby uprawnione do bezpłatnych świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia są uprawnione do leczenia w prewentorium uzdrowiskowym za częściową odpłatnością.

3. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 2, ustala się na zasadach stosowanych przez Fundusz Wczasów Pracowniczych za korzystanie z 21-dniowych wczasów leczniczych.

4. Osobom pobierającym renty lub emerytury, inwalidom wojennym i wojskowym oraz członkom rodzin tych osób uprawnionym do świadczeń leczniczych, a także studentom i pracownikom wymienionym w ust. 1, przysługuje zwrot kosztów przejazdu na leczenie w prewentorium uzdrowiskowym na zasadach określonych w § 5 ust. 2.

§ 7. Osoby uprawnione do bezpłatnych świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia nie ponoszą opłat za leczenie uzdrowiskowe lub korzystają z leczenia uzdrowiskowego za częściową odpłatnością pod warunkiem otrzymania odpowiedniego skierowania wystawionego przez właściwą w tym zakresie instytucję.”

2) skreśla się §§ 8—10.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

62

UCHWAŁA Nr 32 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 lutego 1972 r.

w sprawie wymiaru urlopów wypoczynkowych dla niektórych pracowników zatrudnionych w Polskiej Akademii Nauk, w instytutach naukowo-badawczych oraz w bibliotekach naukowych.

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Pracownikom zatrudnionym w Polskiej Akademii Nauk, w instytutach naukowo-badawczych i w jednostkach organizacyjnych wymienionych w art. 39 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129) oraz w bibliotekach naukowych, o których mowa w art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o bibliotekach (Dz. U. Nr 12, poz. 63), na stanowiskach:

1) starszych asystentów i asystentów,

2) bibliotekarzy dyplomowanych,

3) dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 6 tygodni w ciągu roku.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

63

UCHWAŁA Nr 33 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 lutego 1972 r.

w sprawie sztucznego uodpornienia w celu uzyskania surowic testowych.

W celu zapewnienia dla potrzeb służby zdrowia niezbędnej ilości surowic testowych na zasadach uwzględniających uzasadnione interesy osób poddających się zabiegowi sztucznego uodpornienia Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Zabiegu sztucznego uodpornienia w celu uzyskania surowic testowych dokonują stacje krwiodawstwa i inne zakłady służby zdrowia uznane przez Instytut Hematologii za posiadające niezbędne do tego warunki.

§ 2. Zabiegowi sztucznego uodpornienia mogą być poddane wyłącznie osoby, które:

1) uzyskały orzeczenie lekarskie o dopuszczalności dokonania tego zabiegu,

2) zostały pouczone o istocie zabiegu oraz ewentualnych powikłaniach i następstwach z nim związanych oraz

3) wyraziły na piśmie zgodę na poddanie się zabiegowi.

§ 3. Kandydata do zabiegu sztucznego uodpornienia oraz osobę uodpornioną należy informować o zaleceniach lekarskich i innych wymaganiach istotnych dla ochrony zdrowia tych osób.

§ 4. 1. Osobie sztucznie uodpornionej zapewnia się wszechstronną opiekę zdrowotną, a w szczególności:

- 1) bezzwłoczną hospitalizację w razie potrzeby leczenia szpitalnego,
- 2) pierwszeństwo do otrzymania świadczeń z zakresu opieki zdrowotnej otwartej,
- 3) pierwszeństwo przy wydawaniu skierowań na leczenie uzdrowiskowe.

2. Osoby sztucznie uodpornione korzystają ze świadczeń zdrowotnych na zasadach przewidzianych dla pracowników. Dokumentem stwierdzającym te uprawnienia jest legitymacja krwiodawcy sztucznie uodpornionego.

§ 5. 1. Zakład przeprowadzający sztuczne uodpornienie obowiązany jest wypłacić osobie poddającej się temu zabiegowi 500 zł po pierwszym wstrzyknięciu krwinek w celu uodpornienia oraz 300 zł po każdym następnym wstrzyknięciu.

2. Osobie uodpornionej przysługuje ekwiwalent w wysokości 6 zł za 1 mililitr krwi oddanej do wytwarzania surowic testowych.

3. Osobie poddającej się zabiegowi sztucznego uodpornienia lub uodpornionej, zamieszkałej poza miejscowością, w której położony jest zakład przeprowadzający zabieg lub pobierający krew, i zgłaszającej się na wezwanie zakładu, przysługuje zwrot kosztów przejazdu na zasadach dotyczących ubezpieczonych przy przejazdach do zakładów społecznych służby zdrowia. Obowiązek zwrotu kosztów przejazdu ciąży na zakładzie, w którym przeprowadzono zabieg lub pobrano krew.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Finansów może podnieść wysokość kwot określonych w ust. 1 i 2.

§ 6. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej ustali szczegółowe wytyczne dla zakładów społecznych służby zdrowia w sprawie pomocy leczniczej dla osób sztucznie uodpornionych, zasad prowadzenia dokumentacji dotyczącej tych osób oraz sposobu przekazywania im informacji, o których mowa w § 3.

§ 7. Wykonanie uchwały powierza się Ministrom Zdrowia i Opieki Społecznej, Komunikacji, Obrony Narodowej, Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Finansów.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

64

ZARZĄDZENIE Nr 9 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1972 r.

w sprawie usprawnienia organizacji pracy kierowników naczelnych, centralnych i terenowych organów administracji oraz kierowników jednostek gospodarczych i instytucji.

W celu stworzenia ministrom, podsekretarzom stanu, przewodniczącym i zastępcom przewodniczących prezydium wojewódzkich rad narodowych, rektorom szkół wyższych, dyrektorom zjednoczeń (jednostek równorzędnych), dyrektorom instytutów naukowo-badawczych, dyrektorom przedsiębiorstw i kierownikom innych zakładów pracy warunków do usprawnienia kierowania pracami podległych jednostek organizacyjnych i sprawowania skuteczniejszego nadzoru nad przebiegiem wykonania zadań zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. We wtorki, środy i soboty nie mogą być organizowane żadne narady, konferencje i inne zebrania, odrywające od pracy wewnątrz jednostek organizacyjnych ministrów, podsekretarzy stanu, przewodniczących oraz zastępców przewodniczących prezydium wojewódzkich rad narodowych i rektorów szkół wyższych.

2. W dni określone w ust. 1 ministrowie, podsekretarze stanu, przewodniczący oraz zastępcy przewodniczących prezydium wojewódzkich rad narodowych i rektorzy szkół wyższych powinni poświęcić się całkowicie pracy wewnątrz kierowanych jednostek organizacyjnych, pracy w terenie z jednostkami podległymi, podporządkowanymi i nadzorowanymi, dokonywać inspekcji i wykonywać funkcje nadzoru.

§ 2. Stałym dniem posiedzeń Rady Ministrów i Prezydium Rządu jest piątek. W związku z tym ministrowie i przewodniczący prezydium wojewódzkich rad narodowych powinni przebywać w miejscu urzędowania, by w razie potrzeby móc wziąć udział w obradach Rządu.

§ 3. 1. Narady, konferencje i inne zebrania z udziałem osób, o których mowa w § 1, mogą być organizowane tylko w poniedziałki i czwartki.

2. Zorganizowanie narady, konferencji lub innego zebrania o charakterze ogólnokrajowym — międzyresortowym wymaga uprzedniej zgody Prezesa Rady Ministrów.

3. W razie uzasadnionej potrzeby zorganizowania narady, konferencji lub innego zebrania w dniu innym niż poniedziałek bądź czwartek, a więc z naruszeniem przepisów § 1 i § 3 ust. 1, zaproszenie ministra, podsekretarza stanu, przewodniczącego lub zastępcy przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej, rektora szkoły wyższej może nastąpić tylko po uprzednim uzyskaniu zgody Prezesa Rady Ministrów.

§ 4. 1. We wtorki, środy, piątki i soboty nie mogą być organizowane żadne narady, konferencje i inne zebrania, odrywające od pracy wewnątrz jednostek organizacyjnych dyrektorów zjednoczeń (jednostek równorzędnych), instytutów naukowo-badawczych, przedsiębiorstw i kierowników innych zakładów pracy.

2. W tych dniach dyrektorzy i kierownicy, o których mowa w ust. 1, powinni poświęcić się całkowicie pracy wewnątrz kierowanych jednostek organizacyjnych i pracy w terenie z jednostkami podległymi, dokonywać inspekcji i wykonywać funkcje nadzoru.

§ 5. 1. Narady, konferencje i inne zebrania z udziałem osób, o których mowa w § 4, mogą być organizowane wyłącznie w poniedziałki i czwartki.

2. W razie szczególnie uzasadnionej potrzeby minister może zorganizować w ramach resortu naradę, konferencję lub inne zebranie z udziałem dyrektorów zjednoczeń (jednostek